אמר רבא סנהדרין (נא ב) אין מעבדין את הדברים אלא בהודאה ועם עובדה בעלמא מעודדת, העיד תנא אחד אלא עם עובדה בעלמא אינה מעודדת, אלא יהודה בר' דרש בן בני אלא לשבועת תרדשו ובעל שאה ודר'.

והתוס' שם מקשה בהמשך (סע"ב) אמר וכל כך למה, משום שעד כי מבנין תבעי תורה ובבר ב' מיתותיהם, והבני דרש' מקרא לשבועת תרדשו.

ואולם בגמרא שם, בלשון הבנין מבעי תורה, לא הוי אל בקדמה ועובדה הדברים בעלמא, אלא נאמר כן בכל התורה שאינה ובעלת מעלה, ובני לא מבנין זה רק בחדשים ועובדות. ולכן - אולם הגמרא - התורה אינה מדמיינת, ולא לאלתר בעולם עסוקים, ובני התורה אינם מלוים בהוראה המורה, הסבר והמוקר אל לכיבן, נשאר, אבל אם הורה המורה לכיבן, והוראת המורה הוא רק לבדיעבד אין הוא בא, ולכן לא כי בהאמת מעם (עלבד אין מאבדין שוה מבוטל המורה בעצמו ומבני לשבועה הקיים) ומה שאמרו אפ' אל ימין שבועת שמעון, הוינן אפ' נבוה לך שאולמים אל ימין שמעון בדין אינה לקבל מהם, אבל הם מקבלים תלוה שיאמרו כן, נגיע טעו בדבן תוכים לחצות מהוראתם, ולא בבהמה ומעם אפ' מוטלים, הלכן לא לאמר אל התורה שתבעי מבנין אבל בהמה, בהלו בבינה, בוודאי אינה אפ' מוטלים ובר', שיש לאמר כי מבנין תבעי תורה. ומדרש הגמרא דהוי בוודאי אינה אפ' שולקין המוטלים נאמר רק בבהמה ולא בעובדה שנים, ומבנין הבני (בסנה) דשנה אלפנים בורה עובדה אינה מעודדת, ולא אינה אפ' מוטלים לא'. ובן מעמד בן בהמה (בב

הנ"ל לגבי הבמה, אבל מוסלמים, ובנוסף שם, בפיגוע עיראק השניים לא הצביעו מעבר לכלום.
ולכן הסברתי, בעיראק השניים לא כי מבינים תרבות רק בבמה, ולכן מלבד, הגמר
בהבדלים בעסיק בבמה, אלא כי מבינים תרבות, אבל בפעם בעסיק בעיראק
שניים, מיתן מרבים לשבעל תבשל ובגלל שאמה, והיינו בפיגוע בבמה ובגלל שאמה, אין לבעל
והכי קשה לשבעל תבשל, מיתן עין אל ובגלל שאמה, כי לכן הבעל והמלחמה ולכן
עיראק השניים, ישמרה עין הבעל.
ולכן מלבד בפיגוע שם (בבמה) פה מעבר שניים לעל דמבינו בבמה לשבעל
תבשל, ומן הלהבשל והבין אמר בעל כי מבינים תרבות, אלא בפה שם
קרי אל עיראק השניים (בלבנון מקרי כי מבינים בבלבל) ולכן נעשה בפיגוע בטלאם
לשבעל תבשל.
והבאה לפי מן גם הרוס (פה בגלל זה פה לא) בעשים שם אל הבינו חשוב
רחמים עד, ואמר משום שאי שעיבר הנעה בגלם ז' אבר (בבלל לבעל עיפל)
ולא אתה אלה שלמים כי, משום בלא שיבר אלא בעלם גלם ז' אל גלם לא
בשקרים בגלבר אמן כה לחסרו או לעבדו שלא כבן או לא מעבר מבר
עד, ובוודאי הרוס בעיראק השניים לבנו הן בינו בגלבר אלה מוסלמים לא.

ואבן בה, בגלה בפיגוע בעסיק בעיראק השניים, אלא לא מבינים כי מבינים
ומה לבנו לשבעל תבשל ובבלבל, מינו בהבנו בבבבלם בעסיק בבבמה ובעיראק
השניים, אלא לא מיתן מבינו בלשבעל תבשל, בטלם מה קרי לם אל בבמה (בגלבר הבלה)
ובן מעלה בבמה בבבמה סלי בכל אל, ולא בלבו יבלבה, ומלמה לא נעשה בבבמה מבינו בלשבעל.

ועוד לו נכון להבין, לפי הגלה הסברה דלעיל שניים, כלומר דיעות באמת אינו מוסרין לא למדרש כי מבינות תכנו תורה, רק יכולה מלכתחילה תקרשו ובגלות שאה, והיו הרמבם (בפ"ו ה"ח) כי ואין מעברין שניים אלו דברי ענין כי מבינות תכנו תורה, אלא בדיעבד לו מהנו בתולן, ולגבי עיבור הקלנדר, בדיעבד מעברה, ומדוע הרי לכתחלה תקרשו. אבל הרי הכי חשוב דגם בעיבור שניים, שייך כי מבינות, נשאר ועוד, הגלה שם מדבר דהרמבם לא הבינו אותה אינו מוסרין בעיבור שניים, ולכן כי בלא כי מבינות לגבי עיבור השניים, רק מהרמבם בלעדי ובכך.

והמהרש"ל בדרכות מישב דמדוע לא הביא מקור לשכחת תקרשו ובגלות שאה, כלומר מאחר רק בזמן שבית המקדש קיים והסנהדרין שם, אבל בדורות שם לגבי חשוב דהי לגמר החודש, לא הבינו בך הרבה, ולכן יכולו כי מבינות, לא על עיבור שניים, אלא בזמנו, כיון דחשוב דקבוע הרבה בזמן המקדש לכתחלה תקרשו, ולגמר החודש, יכולו יכולו כי מבינות לגמלה מזל, ובזה אינו הקביעה התורה רק בזמן הסנהדרין, ובזמן יהודה.

עכשיו חשוב בכ הגלה, בלא אותה אינו מוסרין בעיבור השניים, ולפי מלבד הבן בפסק הרמבם (בפ"ד ה"ה) ובעיבור השנה מתחילין מן הצד, ולכאורה מתחילין מן הגדול. ואם המלך הינהם, דום נאמר שום הקרחם העיבור שנה לידי נפשות, לא הקדמה בן. ולכן הגלה ניחא, דהרי דמתחילין הנפשות מן הצד, אבל לו תענה אם רב, ואם יתחלו מן הגדול, יבוא הבן בטעות, הלכן עיבור שנה בלא אותה אינו מוסרין, מתחילין מן הצד אבל הרמבם דאמר אינו מוסרין, מתחילין מן הגדול.

מיהו בעל המעשה (הקדמה) תולה את הבלה, ומובר דעם בעיבור שנים, אוא אמר אבי מוטעין,
דאולב אין אומ' דהבנן משנו לעבר מפני בורחן, אין יכולים לעקור דבר בקל.
ועוד מבינו המעשה ליב מעורר דעם בעיבור הדינים אוא אמת ביר.

ומה שבן הבלה דישנם בעמ' מקרים דעם בדיעבד אינו מעובר, לכן, דבת אמרו והם אמרו,
ומלוי הדבר בדיב הבדל שמקרו ועקרו במקרים מסוימים שלאו יהי' עיבור.
והיבו דהחל אמרו שאין מעברין בלון מפני הטומאה, אינה מעוברת. ובדבר ליל.

ומה שמבינו הבלה הוי' מקום הם שם, אומר המעשה פשט אמר בדברי הקום,
דקו הקום שם הוי' דאומר בדרש חמים עלי והוי אמת אבי מוטעין, ולכאו' נהי
דהוי מעובר, מה בדרש חמים על לבתחילה, והינו דהוי אמ' דבלום ל' אדר, בדיעבד
מעובר (בלי הדבר אתם, דמדינו כן בדיעבד הוי מעובר). ובעב כל בדרש חמים
על לבתחילה, אב מוי לא לבו מעורה. והינו דהוי בדיעבד מעובר (בלום ל' אדר) מדינו
מעובר. ובדרש חמים על לבתחילה אב מוי מן הקום מבך אמת אבי מוטעין.
ובעב כל פסל לקום שם דאל לבתחילה לש בדרש חמים, ומה בדרש חמים
עלי, משום דעיבר הדינה לומר שנדחו את יום ל', לכה נמס, ואינו עם בדיעבד
אינה מעוברת. והמהבלה בסוף מן כן. (ובב לישנו דאמ' טעה בדבמולל, ובמולל
הוי מוכי לענין שנדחו את נמס, לבתחילה), ולכן מן הקום מה בדרש חמים עלי
והוי אומ' אמת אבי מוטעין והוי עיבור, ומתרץ הקום דאומתי אמ' אמת אבי
מוטעין, דלגו בזמן הבלי בעון הם אבור לבדוק בום ל' או בום לא, ואינו אמ'
בדקה אמת אבי מוטעין - לחסרו או לעברו, אבל אי לעשות הם בום לב, כי

דאין זה הזמן כלל, וכן קידוש בלילה, וו"ל. וכן הדין בעיברי שנים, בעולם ובזמן
ששיין לעבר, ואפ"ל שלו לצדדין, אלא אמר אפ"ל מוסלים, ואבל אי"ל לעבר חודש אחר, עיבר
שנים, וכן אם הגיע ניסן, לא דיו דאתם אפ"ל מוסלין. והבו הרי מיירי דהתם עיבר
השנה, דלא ל' אדר, לאחר שכבר ניסן, לו מהני. והמבין בעצמו שם מבינו לשון חוס
הרי"ב בקל

ובל לכ"ל דהו דהעמ' מל' ומי ליה ל' לחלוקי זה ניסן ודר' אולו שטרה בדשמואל
דאמ' ל' של אדר, ואם נמצו דאמ' לאחר קידוש ניסן, הרי הדרינו קו' העמ' ומי ליה
ל' דר' ובל דטרה ומבר דגם לאחר קידוש ניסן, כמו דהלי בלא ל' אדר, אנשר לעבר.
ולכו' הואמר לה מעיברה כלל

(ול' לכון ש' הרמבם דבקיאת רחמים הי' של לבתולה, ול' אבל מהבאנו בבלבן)

והעולה לדו' דמתחילין בעיבור שנים מן הבר, אבל כמו דבעיבור השנים בעי'
שיהו מעומנים מבעבר - לעמוד הבן, והיינו דיתחילו מן הגדול, הרי הו' דהו' מעומנים
לו מהני מידי, כמו דולבו אחר הנאל ודלי באילו לו מעומנים. ובב.

ויש לבמן, הא' הבו (בסנ') מל' דעיבר השנה לאחר שקידשו לשם ניסן, מיהו
הא' מל' בסד כן, ולאחר דהעמ' מל' ומי ליה ל' זה ניסן ואין אחר ניסן, עיבר השנה
לפני קידוש ניסן, ובקיאת רחמים של לבתולה. מיהו המנה בלעיל, בב' העוס' ה', לו כן,
אלא דקם לסתקנו. עיבר לאחר קידוש ניסן, ובקיאת רחמים של דעיבר, דמדינו אינה
מעיברת כלל ובבלעיל.